

TĖVIŠKĖS AIDAI

Nr 15 (2267) 2002 m. liepos mėn. 10 d.

Eina 46-tus metus

Melbourne

Klausykis, Dieve, su Tavim nei karto dar

Gyvenime aš nekalbėjau, tačiau
šiandieną
Man norisi pasveikinti Tave!
Juk tu žinai, - nuo pat vaikystės
man kalbėjo,
Kad nėr Tavęs.
Ir aš tikėjau tuo kvailai!
...Apie Tave aš nemąsčiau,
kūrybos Tavo nemačiau.
Ir štai šią naktį iš duobės,
Kur žemėj išrausė granatos,
žvelgiau į dangų:
Mirgėjo žvaigždės, keitės jų
spalva. Staiga aš suvokiau,
Kokia žiauri be galo gali būt
apgaulė...
O, Dieve, nežinau, ar man
paduosi ranką,
Bet Tą dabar kalbu - suprasu Tu
mane:
Argi nekeista, kad juodžiausio
pragaro dugne
Išvydau Sviesą aš ir pažinau Tave.
Be šito pasakyti nieko neturiu...
Štai tik... džiaugiuosi tuo, kad
pažinau Tave.
Vidurnaktį mes paskirti atakon,
Man nebaisu - nes Tu į mus
žiūri...
Signalas jau... Na, ką gi, laikas
eiti...
Man gera su Tavim...
Dar noriu pasakyti,
Šis mūsų bus žiaurus, Tu tai žinai,
Ir naktį - gali būt - aš pas Tave
ateisiu.
Nors Tavo draugas nebuvo lig
šiolei,
Ar leisi man įeit, kada ateisiu?
Bet, rodos, aš verkiu...
Dieve mano, Tu matai -
Tai atsitiko šiąnakt čia, dabar:
man atsivėrė akys.
Sudie, o mano Dieve! Einu.
Tikriausiai nesugrįšiu.
Bet keista kaip... Dabar mirties
aš jau nebebijau!

Mieli lietuvių bendruomenės nariai,

Leiskite pasveikinti Jus su Valstybės švente - Mindaugo karūnavimo diena. Tai įvyko 13 amžiuje. Mindaugas siekė suvienyti Lietuvą, kad tarpusavio kunigaikščių rietenos ir valdžios siekimas nenustelbtų didesnių valstybinių tikslų.

Ižengusi į 21 amžių Lietuva turi savo valstybingumą, yra pripažinta kitų pasaulio valstybių vyriausybių ir siekia narystės NATO ir Europos Sąjungoje.

Vienykimės ir mes, juk pasaulio mastu lietuvių tiek nedaug. Per tiek amžių turime savo valstybę, išlaikėme savo kalbą. Turime kuo didžiulis ir yra puiki proga švęsti.

ALB Krašto Valdyba

Nuoširdžiai sveikiname **DALIĄ ANTANAITIENĘ** Lietuvos Vyriausybės apdovanota Gedimino Ordinu (V laipsnio) už nuopelnus lietuvybei Australijoje.

Melbournio Lietuvių Bendruomenė

Izraelio tautoje buvo tvirtai tikima tiek ištarto, tiek užrašyto žodžio galybe. Žodis beveik tapatintas su jį paskelbusiu asmeniu. Jei žodį skelbė tvirta, stiprios valios asmenybė, jis buvo dar paveikesnis. Jei tokia galia priskiriama žmogaus žodžiui, galima įsivaizduoti, kaip žvelgti į Dievo žodį. Dievo žodžio veiksmingumą riboja ne jis pats, bet žmogaus atsisakymas jį išgirsti uždaromis ausimis ir užkietinta širdimi. Priešingai, esant atvirumui vykdavo ir vyksta nuostabūs dalykai, stebuklingai keičiasi žmonių gyvenimai.

Pirmajame skaitinyje Dievo žodis krinta kaip lietus ir sniegas, įvykdydamas tikslą, kuriam yra siųstas. Pranašas, rašęs šiuos žodžius Dievo tautai Babilono tremties metais, tikėjo, jog Dievo žodžiai pasieks savo tikslą, suteiks paguodos ir vilties svetimoje šalyje esantiems tremtiniais. **A n k s t e s n i a m e** keturiasdešimtajame skyriuje, vadinamojoje Antrojo Izaijo knygos pradžioje, labai aiškiai pabrėžiama žodžio galia: "Pasigirsta balsas", "Viešpats savo lūpomis pažadėjo", "Galingai pakelk savo balsą". Šiandieninė ištrauka, užbaigianti Babilono tremties poeto skyrius, atskleidžia anksčiau paskelbto žodžio veiksmingumą. Dieviškojo lietaus įvaizdį gali geriau suvokti tas, kas matė tarp Jeruzalės ir Negyvosios jūros nusidriekusią dykumą. Dešimt mėnesių per metus čia akinančiai plieskia saulė, o sausio ir vasario mėnesiais nuo gausių lietu dykuma pražysta. Psalmininkas iliustruoja pranašo mintį: "Tu žemę lankai ir palaistai, padarai ją derlių ir turtingą. Tavo upė, Dieve, yra pilna vandens, žemė gali auginti pasėlius" (Ps 65). Lietus, nukritęs į žemę, su kaupu atlieka savo misiją ir laiduoja

ŽODŽIO GALYBĖ

vaisingumą. Panašiai yra ir su Dievo žodžiu. Žmogaus žodis dažnai bevaisis, o Dievo žodis visuomet vaisingas. Dievo žodis nėra abstrakčių idėjų išraiška. Dievas kaip asmuo pasireiškia per savo žodį. Lietaus įvaizdyje jau galime nujauti įsikūnijusio Žodžio slėpinį (Jn 1, 1-18). Izaijo skaitinys leidžia geriau suprasti Evangelijos palyginimą apie sėją.

Visi trys evangelistai sinoptikai labai panašiai pateikia šį palyginimą, panašiai įprasminami įvaizdžiai. Sėjamas grūdas - paskelbtasis žodis; atskridę paukščiai - piktasis priešas; uolėta žemė - paviršutiniški žmonės, gyvenantys šia akimirka; erškėčiai - rūpesčiai dėl materialių gėrybių. Visi trys evangelistai pateikia ir intarpą su paaiškinimu, kodėl žmonės dažnai nesuprasdavo sakomų palyginimų prasmės. Ankstyvoji Bažnyčia apmąstė patirtį, jog net ir po Jėzaus

prisikėlimo Izraelis, kaip Dievo tautos visuma, vis dėlto nepriėmė Jėzaus naujienos. Tai ypač rūpi evangelistui Matui. Nors pirmosios krikščionių bendruomenės, kaip skaitome Apaštalo darbuose, patirdavo ir nuostabios plėtros laikotarpių, būta taip pat nusivylimų, atkritimų, vangumo.

Šis palyginimas tik iš pirmo žvilgsnio atrodo paprastas. Pirmiausia atkreipkime dėmesį, jog kalbama ne šiaip apie koki nors sėją, bet veikiau "Sėją". Jėzus palyginimu tarsi piešia savo autoportretą ir susumuoja savo tarnystės rezultatus. Viešosios tarnystės metu jis bėrė Evangelijos grūdus Galilėjos žemėje, tačiau nuveikto darbo rezultatai nebuvo vien džiuginantys. Pirminis entuziazmas atsimušė į Evangelijos reikalavimų kietumą. Palyginime ne analizuojamos nepasisekimų priežastys, tiesiog konstatuojama tikrovė. Evangelistas rengia tuos, "kurie turi ausis", palyginimo pabaigos virsmui: trejopa sėją nesėkmė pranokstama galutine derliaus apstybe. Sėją kelyje buvo

Hobarto pabaltiečių Didžiųjų Tremimu pamaldos, šv. Jono Bažnyčioj, Glenorchy, Tas, 15 birželio. Pamokslą sako Tevas Elio Proeitto sdb

Laiškas, rastas 1944 m. naktinės atakos metu žuvusio dvidešimtmečio kareivio Zacepos milinės kišenėje

daugybė kliūčių, jo apaštalavimo vargas atrodė bergždžias, tačiau, nepaisant žmogiškojo pesimizmo, Evangelija laiduoja, jog galiausiai sulauksime puikios derliaus. Jėzus yra niekuomet nenusiviliantis apaštalas.

Didžioji lauko dalis duoda gerą derlių, kuris padaro nereikšmingus neišvengiamus nuostolius. Tiek žemdirbio triūse, tiek dvasiniame bei kūrybiniame darbe neįmanoma tiksliai numatyti būsimų rezultatų ir reikalauti didžiausio efektyvumo. Tai paguodos žodis tėvams, pedagogams, kunigams. Šimteriopą derlių duoda tik dalis grūdų. Nepaisant to, kad dalis grūdų lieka bevaisiai, būtų neteisinga pasirinkti sėjai tik derlingiausią dirvą. Reikia ištyrmingai dirbti ir skurdžiam dirvožemyje, dėkingai puoselėjant pasėlius ir tikintis pjūties.

(Nukelta į 6-tą psl.)

Ganytojiškas laiškas kunigams

Arkivyskupas Sigitas
TAMKEVIČIUS

Dabartinis pasaulis Bažnyčią priima nevienareikšmiškai; dažniausiai su ja nekovoja, bet ją ignoruoja, bando uždaryti tarp mūrinių sienų kaip nereikalingą, atgyvenusią, tiksliau kalbant, kaip trukdančią pasaulio vaikams gyventi pagal jų susikurtą laisvą moralę. Nors Lietuvoje daugelis žmonių Bažnyčią pasitiki, tačiau daugelio jų santykiai su Bažnyčia yra labai paviršutiniški; netrūksta ir bandančių Bažnyčią bei kunigus kaltinti. Sąžiningas viešumas bei geranoriška kritika nekenkia Bažnyčiai, o tik padeda jai apsivalyti nuo pasitaikančio blogio, tačiau neteisingi kaltinimai visada klaidina žmones ir apsunkina Bažnyčios misiją.

Noriu pasidžiaugti, kad daugelis kunigų tikrai atsidavusiai atlieka savo tarnystę. Jie rūpinasi tiek savo dvasiniu gyvenimu, tiek ganomųjų dvasiniais, o dažnai ir medžiaginiais reikalais. Tikrai stokotume geros valios, jei šiandien nepastebėtume kunigų, bandančių pagelbėti žmonėms, atsidūrusiems dvasiniame ar medžiaginiame varge. Daug kur kaimuose ir miestuose dirbantys kunigai yra tiesiog šviesuliai, be kurių visuomenės gyvenimas būtų visapusiškai tamsesnis. Tačiau būtume neteisūs, jeigu nematytume tų šešėlių, kurie kartkartėmis pridengia Bažnyčios veidą. Vyskupai, kunigai ir vienuoliai turi nuolat svarstyti ir šalinti Bažnyčią žeminančias klaidas bei nuodėmes, ir planuoti, kaip dar geriau tarnauti Dievui ir žmonėms.

Nūnai susiduriame su keistais paradokais: pasaulio vaikai bando pateisinti santuokinę neištikimybę, egoizmą ir nesąžiningumą, gina net prostituciją ir negimusios gyvybės žudymą, tačiau tas pats pasaulis negailestingai smerkia net ir mažiausią dvasininko klaidą. Bažnyčios kritikai, pateisindami žmonių seksualinį palaidumą, nuolat kalba apie kunigų celibatą, tarsi jiems rūpėtų geras Bažnyčios įvaizdis. Šokantieji apie aukso veršį ir dėl godumo darantieji didžiausius nusikaltimus nepraleidžia progos apkaltinti Bažnyčią, jog jai rūpi ne žmonių išganymas, bet pinigai. Dabartiniame pasaulyje apstu žmonių, reikalaujančių iš Bažnyčios tolerancijos net

aiškiam blogiui, bet stokojančių pakantumo tai pačiai Bažnyčiai ir siekiančių išstumti ją iš aktyvaus visuomeninio gyvenimo. Kai kas norėtų, kad Bažnyčia atsisakytų Evangelijos principų ir priimtų reliatyvią moralę, bandomą kurti remiantis ne Dekalogu, bet manipuliuojant žmonių apklusomis.

Vienas iš dažniausiai kartojamų priekaištų kunigams – tai dalies kunigų perdėtas materialinis suinteresuotumas, kai tikintieji pastebi, jog jų dvasios vadams labiau rūpi medžiaginė nauda nei žmonių sielos reikalai. Šie priekaištai lengvai gali būti perdėti, nes net geriausias kunigas turi rūpintis tikinčiųjų bendruomenės ne tik dvasiniais, bet ir materialiniais reikalais. Tačiau tikinčiųjų aukos ir jų teisingas panaudojimas yra vieta, kur mes nuolatos turime budėti, nes niekas taip nepakenkia kunigiškajai tarnystei, kaip pasitaikantis perdėtas kai kurių kunigų dėmesys mamonai.

Pastaruoju metu Visuotiniai Bažnyčiai metami skaudūs priekaištai dėl kunigų seksualinių nusikaltimų. Pavienių kunigų padaryti nusikaltimai apibendriniami ir metamas šešėlis likusiems, keliant abejonę net dėl celibato prasmingumo. Visa tai verčia vis iš naujo pasitikrinti, kiek mes esame ištikimi kunigystės šventimų įsipareigojimams. Didelė bėda, jei kunigas, užuot savo meile apglėbęs visą tikinčiųjų bendruomenę, pradeda ieškoti, kaip užpildyti dėl pasiaukojamos meilės stygiaus atsiradusią dvasinę tuštumą. Kiekvienas geras kunigas gali paliudyti, jog celibatas yra Dievo dovana, gražiausiai leidžianti išsiskleisti kunigo tarnaujančiai meilei.

Dabarties žmonės yra slegiami susvetimėjimo ir nuolat patiriamų vargų, todėl visai natūralu, kad Bažnyčioje jie ieško ramybės, meilės ir supratimo. Laiminga parapija, kurios dvasios vadai su didele meile tarnauja savo tikintiesiems ir kantriai pakelia jų netobulumus, tačiau labai skaudu, kai žmonės kunigo asmenyje sutinka šaltą valdininką, atmetinai atliekantį savo pareigas. Dar skaudžiau, kai meilės ir užuojautos ieškantys žmonės, ypač netekę artimųjų, būna priimami be ganytojų derančios meilės, o kartais net be teisėtos priežasties atstumiami.

Kiekvienas kunigas yra

Jis paliko devyniasdešimt devynias kalnuose

Rašo kun. K.J.AMBRASAS, S.J.

... Koks nepaprastas GEROJO GANYTOJO rūpestis savo avimis? Tik pamanykime! Šitiek avių ganosi kaimenėje, kurią gali užpulti vilkai ar kiti plėšrūs žvėrys! JIS nebijo visų kitų palikti tam, kad išgelbėtų vieną. Čia ne tik rizika, čia ne tik rūpestis savo nuosavybe, bet pirmiausiai parodama meilė ganomajam. Toji pamesta avis – tu, aš, kiekvienas iš milijardinės žmonijos narių, kuris, dėl savo įgeidžių, dėl savo ydų, blogųjų potraukių užmiršęs GERĄJĮ GANYTOJĄ, suka į pavojingas uolas, grėsmingus, nesaugius takus, kur gali ne tik nusilaužti koją, bet ir krisdama nuo stačių skardžių, nusiukti sprandą. Meilė gali viską. Gali nugaleti baimę, pavojus, nelaimės. Gali iškentėti pažeminimą, skriaudą įžeidimus.

... GEROJO GANYTOJO ne tik paveikslas kabo daug kur namuose, bet ir statula būna kur nors ant stalelio, nišoje ar ant komodos padėta. Po kojomis TO, KURIS ramiai pasirėmęs lazda žvelgia į tolimas, ar nepamatys kur paklydusios avies, guli surastoji avis. Kiek nusidėjėlių JIS pasišaukė atgal? Kiek paklydėlių surado tarp gyvenimo erškėčių – viešnamių, restoranų, kazino labirintuose ir kitose pražūtingose vietose, kur ne tik kiauros kišenės lieka savininkui, bet ir sąžinė pametama. Jis ėjo pas tuos paklydėlius PATS, kuždėjo tyliai į ausį, kvietė švelniai sugrįžti atgal, rodė kelią, siuntė savo tarnus – kunigus, vienuolius, misionierius, – kad tie kalbėtų, mokyėtų, rodytų, pavyzdį, kaip reikia išvengti pražūties, kaip reikia kovoti su nuodėme, kaip, pasimetus klystkeluose, reikia surasti tikrąjį kelią. Kai kurie, išgirdę tą paslaptįjį balsą, kaip gerasis nukryžiuotas latras ant kryžiaus, susiprato, gailėjosi ir paskutinę akimirką buvo išgelbėtas. Lygiai kaip tas girtuoklis ir paleistuvys, krisdamas nuo aukšto tilto į apačioje garmantį srauną ir gilų drumzliną vandenį, dar paskutinį mirksnį suspėjo savo sugraudintoje nuo gailėsčio

išgyvenęs sunkumą ir žino, kaip nelengva gerai tarnauti žmonėms. Raginu brolius kunigus rūpestingai sergėti savo maldos gyvenimą. Vienybėje su Viešpačiu nebus sunkus nei celibatas, neįveiks nei mamonos gundymai ir bus lengva patarnauti žmonėms, kurie mūsų asmenyje ieškos ne paslaugas teikiančio kulto tarno, bet gerojo ganytojo. Gerasis Ganytojas Jėzus Kristus telaimina kiekvieną iš jūsų ir tepadeda, kad jumyse išsipildytų Jo žodžiai:

Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą – kad apščiai jo turėtų (Jn 10,10).

širdyje tarti: “Būk man gailestingas, Viešpatie! Dovanok man visas gausias nuodėmes, kurias padariau per savo gyvenimą!”

... Ar tokių nėra šiandien? Ar toks (-ia) nesu aš? Ar man nereikia, kaip tam muitininkui, net nepakėlus į viršų akių, muštis į krūtinę ir prašyti atleidimo? KRISTUS ne tik šaukia mane, kad nemesčiau kelio dėl takelio. JIS kviečia mane į talką, kad kartu su JUO ieškočiau paklydusių, nugrimzdusių pelkėse, tįsančių dumble, dejuojančių, nusiminusių, laukiančių pagalbos ir mano rankos. JIS nori ir trokšta kiekvieno sąmoningo kataliko, kad JAM padėtų traukti skęstančius alkoholyje, narkotikuose, neskaistume, kad melstumėsi už išsiskyrusius, už vaikus ir jaunimą, kuris dažnai eina ne tuo keliu, kaip nori ir moko Bažnyčia, kaip nori GERASIS GANYTOJAS. Adventas – gera proga perkratyti visą savo nueitąjį gyvenimo kelią, peržiūrėti savo santykius su DIEVU, su žmona, vyru, vaikais, su savimi. Adventas – kupinas malonių atleisti, susitaikyti ir atsisteisti vienaip ar kitaip skolingam kaimynui, ištiesti ranką neteisingai apkaltintam broliui, įžeistais seseriai, tėvui ir motinai. Adventas geras metas apsivalyti, kad ateinas KŪDIKĖLIS JĖZUS rastų mane ir tave švara sąžine, nauju ryžtu ir sustiprėjusia valia, kuri leistų drąsiai žengti į rytojų. KRISTAU, GERASIS GANYTOJAU! Nepalik manęs tarp skaudžių ir dygių gyvenimo erškėčių. Paimk mane ant pečių ir parsinešk namo...

ATLEISKIME!

Atleisdamas pirmiausia padarysi didžiulę naudą sau. Gebantys atleisti žmonės yra ir fiziškai, ir psichiškai sveikesni. Apie tai 2000 m. sausį kalbėjo amerikiečių mokslininkai psichologų asociacijos suvažiavime Bostone. Tyrimai parodė, jei žmogus ilgai ant ko nors pyksta, širsta, tokio žmogaus širdis plaka dažniau, jam pakyla kraujospūdis ir genda nuotaika. To nebūna linkusiems atleisti žmonėms. Kerštingumas, pagieža labiausia būdinga tiems, kuriuos apima pykčio priepuoliai, kuriuos kamuoja baimės jausmas.

Žmogus dažniau atleidžia kitam, kai praeityje jam pačiam kas nors atleido už panašų elgesį. Tačiau kvaila tikėtis, kad “dalydamas” atleidimus kairėn ir dešinėn, žmogus taps sveikesnis. Atleidimo aktas yra maloningas, jei nesi priverstas tai daryti nuolatos, – perspėja gydytojai.

Atleisdami mes tarnaujame sau ir Dievui. Todėl ir šiandien, kaip niekada, žmonijai tebėra aktualios garbaus vienuolio ir mąstytojo Tomo Kempiečio (1379

(Nukelta į 3-čią psl.)

TĖVIŠKĖS AIDAI

18 Henry St., Kensington, Vic. 3031. Tel. 9376 7355.

Published by the Australian Lithuanian Catholic Federation

LEIDŽIA AUSTRALIJOJOS LIETUVIŲ KATALIKŲ
FEDERACIJA

Redaktorė Marija Gešautienė.

Prenumeratos kaina metams Australijoje \$45 dol., Europoje ir Amerikoje paprastu ir oro paštu \$90 Aust. dolerių. Atskiras numeris \$1-50. Skelbimai už skilties vieną cm. \$3. Nuolatiniams skelbėjams daroma nuolaida. Už skelbimų ir pasirašytų straipsnių turinį neatsakome. Redakcija korespondencijas trumpina ir taiso savo nuožiūra.

MASKVA GRASINA

Rašo dr. Jonas KUNCA, M.D.

Jau virš metų eina derybos tarp Maskvos ir EU dėl jos plėtros į rytus ir dėl tarpusavio santykių. Iškilius Lietuvos įsijungimui į EU klausimui, rusai pareikalavo laisvo koridoriaus per Lietuvos teritoriją, kad Rusų Federacijos piliečiai galėtų nevaržomi važinėti juo į ir iš Karaliaučiaus srities. Dėl tokio reikalavimo iškilo visiškas nuomonių skirtumas, ir rusai pradėjo grasinti.

Prez. Putinas EU prezidentui pareiškė, jog visiškai nepriimtina, kad Rusijos piliečiai turėtų prašyti svetimos valstybės vizos važiuodami iš vienos dalies (Rusijos) į kitą (Kaliningrado sritį). Tai būtų laisvės teisių suvaržymas. Prez. Putinas turi Rytprūsioose jo žmonos giminių, kadangi ji kilusi iš ten. Tai ir jo asmeniškai ambicija. Galų gale jis pagrasino, jei Lietuva įsijungs į EU būtų įvesta vizų sistema, pablogėtų Maskvos santykiai su EU. Visai panašiai išsireiškė ir Dūmos viceprezidentas. Pagal jį, tokiu atveju Rusija nutrauktų betkokį bendradarbiavimą su suvienytos Europos institucijomis.

Iš kitos pusės, EU užsienio reikalų komisaras Chris Patten atrėžė, kad bevizinis susisiektis su Kaliningrado sritimi leistų nelegaliems imigrantams patekti į Vakarų Europą, kadangi ilgos Rusijos Federacijos sienos yra mažai kontroliuojamos. Dėl to toks Maskvos reikalavimas visiškai negali būti priimtinas.

Lietuvos užr. ministeris Valionis dar 2001 m. buvo pasiūlęs Briuseliui tokį bevizinį susisiektį žinodamas, jog jis bus atmestas. Taip ir įvyko. Dėl to dabar dėl to vizų reikalo Maskvai tenka derėtis ne su Lietuva ir Lenkija, bet su EU, kuri šiuo atveju yra griežtai nusistačius. Kas bus toliau? Kadangi EU Rusiojs reikalavimų patenkinti visai nežada, jai lieka jų visai nepaisyti arba nukelti ateičiai Lietuvos priėmimą. Tik tokių atveju nukentėtų Latvija ir Estija, kurių įsijungimas irgi būtų atidėtas. Tai leidžia manyti, kad EU Baltijos valstybes priims nežiūrint Maskvos protestų.

Rusų diplomatai gerai žinojo EU laikyseną vizų klausime. Kodėl jie tylėjo iki šiol o dabar šoka piestu? Gal būtų jie manė, kad EU, žinodama Maskvos nusistatymą prieš unijos plėtimą į Pabaltijį, jų kol kas nepriims. Bet dabar matytdami EU nutarimą leisti tom valstybėm įstoti į uniją, Maskva bando grasinimais tą žingsnį sustabdyti, nes mano, kad Baltijos valstybės kada nors ji ateityje vėl galės okupuoti, jei jos nebus EU dalis. Vėl, Putino neva susidraugavimas su prez. Bushu galėjo įkvėpti rusų drąsos grasinti. Tikriausiai Vladimiras prašys Vašingtono jam padėti sustabdyti unijos plėtrą į Pabaltijį. O kaip šis reaguotų tuo atveju, sunku pasakyti. Stebint jo politinį pasimetimą, visko galima

laukti. Mūsų išeivijai Amerikoje vertėtų atkreipti laiku kongreso dėmesį į tokią galimybę.

Galų gale reikia peržiūrėti Rytprūsio okupacijos legalumą. Potsdamo konferencijoje 1945 m. Stalinas pareikalavo jų būk tai dėl to, kad ten visad gyveno lietuviai. Lietuva tada jau vėl buvo reokupuota, taigi S.Sajungos dalis. Atseit, Rytprūsiai turi jai ir priklausyti. Taip ir įvyko. Tik Stalinas ją prijungė ne prie Lietuvos SSR, bet prie Rusijos SSR. Gandai, kad būk Stalinas tą sritį siūlęs Lietuvai, bet Šniečkus atsisakęs priimti tą dovaną, nepatvirtinti jokiais oficialiais dokumentais.

Mums ir mūsų diplomatam Vilniuje naudinga peržvelgti Rytprūsio istoriją. Čia sustosim prie 18-to šimtmečio pradžios, kada, pagal stalistikas, ten gyveno apie 600,000 žmonių, dauguma lietuvių. Per Didįjį marą 1707-11 m. beveik pusė išmirė. Daugybė viensėdžių liko tušti. Prūsijos karalius juos dalino lietuvių ūkininkų vaikams ir pasikvietė vokiečių kolonistus apgyvendindamas juos tuščiuose ūkiuose. Rytprūsiai pradėjo sovokietėti. Visgi, valdžia Gumbinėje įsteigė lietuviškų sričių administraciją, kuriai priklausė Gumbinės, Isrutės, Tilžės ir Klaipėdos valsčiai. Maždaug nuo to meto ta Rytprūsio dalis pavadinta Mažąja Lietuva. Rusai čia niekad negyveno nei valdė šitą žemę. Taigi jie neturi jokių teisių į ją. Ji ir turėtų priklausyti, jei ne Vokietijai, tai Lietuvai.

Visgi yra faktas, kad dauguma tos srities gyventojų sovietai išžudė, moteris išprievartavo ir ten atsiuntė visokio plauko rusų kolonizantus. Jų dabar yra 900,000. Paimti juos į savo globą Lietuvai būtų tikrai pavojinga. Gal geriausia išeitis, kad tie gyventojai įsijungtų į EU, ir tada nereiktų jokių koridorių per Lietuvą. Tokias mintis galima ten išgirsti iš tų naujų gyventojų lūpų. Maskva, pagal juos, nepildo savo pažadų ir jais mažai besirūpina. O jei jau kada nors prieitų prie Rytprūsio padalinimo, tai geriau gauti tuos minėtus 4 valsčius be Karaliaučiaus miesto, kur gyvena dauguma kolonistų.

Rytprūsio klausimo Lietuva iki šiol nekėlė dėl diplomatinio sumetimų. Bet jei pati Maskva iniciavo šitos problemos nagrinėjimą, bene ateis laikas ir mums apie jį prabilti. Reikia būti pasiruošusiems.

ATLEISKIME!

(Atkelta iš 2-tro psl.)

ar 1380-1471.07.25) mintys:

“Kuklus kaimietis, tarnaujas Dievui, yra, be abejo, daug vertesnis už išdidų filosofą, kuris, užmiršęs save, studijuoja žvaigždžių takus. Kuris save gerai pažįsta, tas nesiaukština ir nesigėri kitų jam teikiama pagyrimais”.

Atleiskime!

“Valstiečių laikraštis”

“The Holocaust Industry”

Vertinga pasaulinio dėmesio sulaukusi knyga

Genius PROCUTA

Dr Jonas Kunca savo rašinyje *Nauja antisemitizmo banga* (TŽ 2002 gegužės 14) trumpai užsimena apie prof. Finkelšteino knygą *Holokausto industrija*. Pilnas Norman G. Finkelstein knygos pavadinimas yra *The Holocaust Industry, Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering*

Pirmoji laida pasirodė lygiai prieš dvejus metus ir tuojau susilaukė pasaulinio dėmesio. Išskyrus Amerikos žydų konservatyvaus ir dešinojo sparno “establishmento” gynėjus, įtūžusius ant Auschwitz’e kentėjusių tėvų sūnaus-autoriaus, pasaulinė kritikų opinija, įskaitant ir kairesnio-liberalesnio sparno žydus, knyga buvo sutikta labai gerai ir išgirta.

Antroji laida (truputi išplėsta ir papildyta) pasirodė 2001 m. ir dabar jina yra verčiama į 16 kalbų. Jau yra išėjusi tos knygos vokiečių kalbos laida (130,000 egzempliorių išparduota per kelias savaites). Knyga tapo “bestselleriu” (labiausiai parduodama) Brazilijoje, Belgijoje, Olandijoje, Austrijoje ir dar keliuose kraštuose. Jinai taip pat buvo pagirta žymiausio holokausto tyrinėtojo - istoriko, mokslininko taipogi žydo Paul Hilberg. Ją palankiai recenzavo visi didieji Britanijos dienraščiai. Prancūzijos *Le Monde* paskyrė net vedamąjį šiai knygai. Jinai vėta užsienio lietuvių ir Lietuvos dėmesio.

Knygos genezė yra dvejopa - asmeninė ir intelektualinė. Norman Finkelstein motina iškentėjo 5 metus Auschwitz’e ir jai buvo paskirta 3,000 JAV dol. kompensacija. Vyriausias žydų jungtinės organizacijos pareigūnas, kovojantis už nukentėjusius kacetuose ir jų palikuonis žydus, gauna 350,000 JAV dol. per metus! Tas neteisingumas, kitų kančios pasinaudojimas įvairiausių žydų organizacijų savo ideologiniams tikslams paskatino prof. Finkelstein parašyti tiksliais šaltiniais dokumentuotą ir įdomią knygą.

Antroji motyvacija yra intelektualinė, gal ir moralinė. Mat keletas žydų mokslininkų ir intelektualų pasipiktino, kad holokausto kančia yra išnaudojama jų “establishmento” politiniams ir ideologiniams tikslams. Kai kurie jų veikėjai, pirmininkai, advokatai ir t.t.... naudojasi finansiškai... Dalis jų yra taip pat pasipiktinę, kad holokausto aukų kančia yra politiškai išnaudojama palestiniečių priespaudai. Tiek metų buvo mums, Rytų europiečiams, kalama į galvą, kad mes nedrįstame pažvelgti į savo istoriją.... Dabar dalis intelektualų žydų ir izraeliečių ima sakyti, kad pasaulinis žydų vadovaujantis sluoksnis nedrįsta pažvelgti į savo dabartinius veiksmus, įskaitant ir brutalią palestiniečių okupaciją, jų pažeminimą, jų turto (žemės, vandens) naikinimą. Norman Finkelstein yra vienas iš jų. Jo knygą galima pirkti ar užsakyti bet kuriame Kanados knygyne

Lenkija griežtai atmeta Karaliaučiaus koridoriaus idėją

Londonas/Vilnius. Lenkijos prezidentas Alexander Kwasniewski griežtai atmetė per Lenkijos teritoriją Rusijos norimo tiesti “koridoriaus” į Karaliaučiaus sritį idėją, praneša ELTA. “Kalbos apie koridorių sugrąžina mus į Antrojo pasaulinio karo pradžią, kai Hitleris pareikalavo laisvo priėjimo į Dancigą (dabar Gdanskas) per Lenkiją”, - taip, anot *Financial Times*, sakė Maskvoje apsilankęs A.Kvasnevskis.

Tarptautinis verslo dienraštis primena, kad, Lietuvai ir Lenkijai netrukus įstojus į Europos Sąjungą, bus sugriežtintas muitų ir vizų režimas su Rusija, kurios piliečiams sunkiau bus patekti į užsienio valstybių apsuptą Rusijos Karaliaučiaus sritį.

Jis patvirtino, kad susitikime su Rusijos prezidentu Vladimiru Putinu jiedu kalbėjosi ir apie Karaliaučių.

V.Putinui nutarus tiesiai ir viešai dalyvauti sprendžiant Karaliaučiaus klausimą, šis tapo svarbiausia Rusijos ir Europos Sąjungos santykių problema,

teigia *Financial Times*. Mat per ES ir Rusijos vadovų susitikimą Maskvoje V.Putinas pareiškė, kad Karaliaučius yra “lakmuso popierėlis”, atspindintis Rusijos ir ES santykių būklę.

V.Putinas sakė visiškai nesuprantas, kad susisiektis tarp atskirų Rusijos regionų netrukus “priklausys nuo užsienio šalies sprendimo”. “T.Ž.”

Aptarė Lietuvos kelią

Gegužės 18 d. Vilniuje vyko Lietuvos valstybingumo pamatų stiprinimo ir jiems kylančių pavojų klausimai. Pranešimuose buvo gvildenamos valstybinės strategijos ir reformos, 21-ojo amžiaus iššūkių, smulkaus verslo plėtros, valstybės saugumo sampratos, teisinio saugumo ir kiti klausimai. Pagrindiniai kalbėtojai buvo dr. Algirdas Kanauka, dr. Liliana Astra, Vytautas Gruodis. Konferenciją organizavo naujai steigiamo judėjimo “Lietuvos kelias” taryba. Judėjimo tikslas - konstitucinių vertybių ir valstybingumo stiprinimas, siekiant įgyvendinti vidaus politikos reformas. LK tarybos elektronis paštas - lk@centras.lt

Atrodo, kad avarija Černobylio AE labai aiškiai parodė "taikingo atomo" juodąsias puses. Atrodo, kad po 15 metų akivaizdžiai pamatėme pasekmes žmogaus sveikatai, nors sovietmečiu ir labai slepiamas: Lietuvoje kas 9 žmogus su negalia, kas antras jaunuolis medikų atleidžiamas nuo karinės tarnybos. Iš jų - kas penktas dėl psichinių problemų. Sumažėjo gimstamumas, padidėjo išsigimimai, sutrumpėjo mūsų amžius. Pažvelgus į radioaktyvaus užteršimo žemėlapius - akivaizdžios tampa priežastys. Ir mūsų mintys nukrypsta į kitą sovietinį monstrą - Ignalinos AE, kurį labai aktyviai gynė komunistai, o dabar jau ir "dešinieji", pasitelkę "specialistų" pagalbą.

Tik palyginus Lietuvoje gaminamos atominės energetikos dalį su kitomis valstybėmis, tampa akivaizdu, kad ne savo kepurę Jurgis nešioja. Energiją naudoja tik buvęs okupantas: 50 proc. Ignalinos energijos eina į Kaliningradą (2 linijos), dalis į Baltarusiją (3 linijos) ir į Latviją (1 linija). Na, o atsakomybė už saugumą, skolos kurui pirkti ir lėšos gyventojų socialiniam aprūpinimui (sveikatos apsaugai ir invalidumo pensijoms) - tenka Lietuvai. Tuo tarpu respublikai reikia tik 10 proc. pagamintos energijos!

Tačiau blogiausia tai, kad Ignalinos AE aprūpina elektra Rusijos didžiausią karinę Vidurio Europoje - tai Kaliningrado sritį. Būtent Kaliningrado krašto ir Kronštato "replėmis" Rusija spaudžia visas Baltijos šalis. O tuo tarpu Lietuvos Vyriausybė siekia įstoti į NATO. Tokia dviguba politika atrodo kaip politinis šantažas. Stengiamės patekti ir į Europos Sąjungą - tuo tarpu dar šiandien teikiama Lietuvai užsienio pagalba, - tiek kreditai, tiek neatlygintina parama gamtosaugine technika ir technologija, - didžiąja dalimi atitenka Rusijai ir Lukošenko režimui remti.

Lietuvos Seimas svarsto respublikos energetikos ateities klausimą. Visa paruošiamoji medžiaga rodo pastangas energetikos pramonę išlaikyti esamame lygyje bei toliau ją plėtoti. Ir visa tai siejama tik su Ignalinos AE tolesne (iki 2009) eksploatacija. Neatsižvelgiant į pasekmes gyventojų sveikatai, neatsižvelgiant į tai, kad ji neduoda Lietuviai naudos, kad ją praktiškai ir toliau valdo Rusija. Neatsižvelgiant į tai, kad jos saugumą mes negalime garantuoti nei materialiai, nei techniškai. Maža to, visuomenė neturi pagrindinių duomenų apie energetikos vystymo būtinumą, naudingumą ir ekologinį saugumą. Ypatingai tai pasakytina apie atomines elektrines.

Branduolinės energetikos problema turi būti sprendžiama ne mažiau kaip 3 vertinimo kriterijų aspektu: tai ekonominė būtinybė, technologinis saugumas

PAGAL JURGĮ IR KEPURĘ

Dr. Rūta GAJAUSKAITĖ

Kriminologė

ir ekologiniai reikalavimai.

EKONOMINĖS būtinybės Lietuvai statyti AE nebuvo nei ją planuojant (1972) nei statant (1982) nei eksploatuojant. Ignalinos AE buvo pastatyta tik okupanto poreikiams patenkinti, todėl:

- nebuvo nutiesta netgi elektros energijos linijų į Lietuvą - ją iš AE gauna tik maža Šiaurės-rytų Lietuvos dalis, kur nėra net pramonės išvystyta;

- nebuvo sustabdytos Lietuvoje veikiančios šiluminės elektrinės, taigi nesumažėjo atmosferos oro tarša rūgščiais lietumis;

- 70 proc. visos respublikoje pagamintos energijos buvo naudojama už respublikos ribų, taigi AE dirbo ne Lietuvos naudai.

- AE elektrą Lietuva pardavinėja nuostolingai: jei savikaina - II cent/kw, o Rusija ir Baltarusija mums moka tik 3 centus, tai akivaizdu, kad už šitą "monkės biznį" Lietuva turi 80 proc. nuostolio. Tuo tarpu Lietuvos vartotojai moka 28 centus už kw ir tampa nekonkurentabilūs su savo brangesnėmis prekėmis.

Kas gali paneigti faktą, kad Ignalinos AE ekonomiškai žlugdo Lietuvą ir remia Lukašenkos režimą, bei Rusijos karinę bazę Europos vidury? Ar ne akivaizdu, kad siūlantys išlaikyti atominę energetiką - rūpinasi ne Lietuva?

Šiandien, kai su sovietinės kariuomenės išvedimu iš Lietuvos pasitraukė visa karinė pramonė, gamyba respublikoje sumažėjo 70 proc. Taig ir elektros energijos poreikis sumažėjo tiek pat, tai yra buvusių 30 proc. dabar bereikia trečdalis (10 proc.). Akivaizdu, kad šiandien Lietuvai tereikia 10 proc. visų savo elektros energijos pajėgumų.

Pažymėtina, kad Lietuva neturi energetikos pramonės būtinų kuro. Nei naftos, nei dujų, nei radioaktyviojo, todėl esame priversti jį pirkti iš buvusio okupanto. Pasaulyje yra žinoma, kad per energetiką galima sužlugdyti bet kokią valstybę, todėl visi stengiasi turėti kelis terminalus, kelis tiekėjus, kad nepakliūti ekonominėn priklausomybėn. Lietuva šiandien pilnai priklauso nuo Rusijos tiekimo. Sumažinę elektros gamybą iki Lietuvos poreikių - išvengtume didelių kreditų ir procentų mokėjimų, kuriuos skolinamės kurui pirkti iš pasaulio bankų. O kurą esame priversti pirkti iš Rusijos ir pasaulinėmis kainomis. Vienok perteklinę elektros energiją jai pardavinėjame 9 kartus pigiau negu moką mūsų valstybės vartotojai. Šių kainų skirtumas yra esminis faktorius, rodantis, kad Lietuvai neapsimoka nei vystyti, nei palaikyti esamos elektros gamybos lygio.

Ekonomiškiau būtų jos gamybą sumažinti iki Lietuvos poreikių, tuo 10 kartų sumažintume skolas užsieniui ir 10 kartų sumažintume Rusijos įtaką mūsų ekonomikai. Imamus kreditus galėtume investuoti į alternatyvios energetikos vystymą, garantuojantį ir ekologinį saugumą.

TECHNOLOGINIS saugumas galingiausioje pasaulyje Ignalinos AE priklauso ne nuo įvairių šiandien vykdomų saugos programų, o nuo pačio reaktoriaus principinio veikimo, kurio neįmanoma pakeisti. Būtent jis yra nepatikimas, ką parodė ir avarija Černobylio AE. Būtent dėl šio seniausio modelio reaktoriaus 1989 metais buvo sustabdyta III bloko statyba Ignalinoje ir analogiškų tipų reaktorių statybos visoje SSSR teritorijoje. Ignalinos I ir II blokų veikimas buvo griežtai apribotas jų veikimo garantiniais terminais. Jiems pasibaigus - reaktorių darbas turi būti sustabdytas, elektrinė - užkonservuota, o radioaktyviosios atliekos - saugiai palaidotos.

Būtina neužmiršti, kad iki reaktorių sustabdymo visos papildomo saugumo programos finansuojamos vakarų demokratinių valstybių. Tai milijoninės negrąžtinos sumos, teikiamos Lietuvai pagalbėi ir Europos saugumui garantuoti. O praktiškai jos atitenka Rusijai - per jai parduodamą pigią elektros energiją.

Akivaizdu, kad užsienio valstybės nerems Ignalinos AE kapitalinio remonto arba naujo reaktoriaus statybos, nes energijos poreikis Lietuvai sumažėjo, o remti Rusiją kitos valstybės priedanga nėra prasmės.

Žinoma, kad Ignalinos AE galingiausias pasaulyje reaktorius yra ydingas. Jo veikimo principų neįmanoma pakeisti jokiais saugos programomis. Jo nepatikimumą patvirtino avarija Černobylyje, bei analogiškų reaktorių statybų sustabdymas visoje SSR ir Ignalinoje III bloke. Tačiau dirbantys I ir II blokai ir toliau nepakintamai grasina ekologine katastrofa Lietuvai bei Europai, nes jėgainė pastatyta žemės drebjimų zonoje, todėl geologiniai - technologiniai faktoriai nepakintamai sudaro didžiulę avaringumo riziką be radioaktyvaus užteršimo grėsmę dėl atliekų laidojimo neišspręstumo.

E K O L O G I N I A I reikalavimai Ignalinos AE pažeisti tiek vietos parinkimu, tiek dėl ekologinio presingo padidėjimo, o būtent:

- šiluminių elektrinių tarša nesumažėjo, nes jos nebuvo sustabdytos,

- atsirado radioaktyvi atliekų laidojimo problema, kuri nesprendžiama,

- rizikos laipsnis ekologinei katastrofai išaugo neproporcingai

turimai ekonominei naudai.

Tačiau nepataisoma blogybė - netinkamas AE vietos parinkimas. Europoje yra 7 aktyvios tektoninės zonos, kur žemės plutos sprūdis yra pralaidus vidinei energijai prasiveržti į paviršių. Ignalina - viena iš šių vietovių. Žemės drebjimas, žemės vidinės energijos prasiveržimai ir ypatingo pavojaus objektas - AE - vienoje vietoje, yra būtent tai, kas nepataisomai grasina viso kontinento katastrofa. Bet AE yra pastatyta, ignoruojant geologinę situaciją ir visada rezonuos su reaktorių technologiniais trūkumais. Todėl Ignalinos AE veikimo terminas jokia būdu ar pretekstu negali būti tęsiamas. Net užkonservavus sustabdytus reaktorių, nestabilios geologinės sąlygos visada grasina avarija, nors ir mažesne, todėl net radioaktyvių atliekų laidojimas negali būti siejamas su Ignalina.

Pasaulyje AE statomos, siekiant sumažinti šiluminių elektrinių taršą atmosferos orui, t.y. rūgščius lietus. Lietuvoje po AE pastatymo Ignalinoje, šiluminės veikia ir toliau. Taigi, ekologinis presingas nesumažėjo, o rizikos padidėjimas siekia kontinentą. Akivaizdu, kad okupantas nesiskaitė su respublikos poreikiais. Tačiau šiandieninė valdžia turėtų nuimti ekologinį presingą nuo Lietuvos ir kontinento, juo labiau, kad tai mums padeda padaryti kaimynės. Be to yra pakankamai daug alternatyvių išeikių.

Kaip minėta, sumažėjus gamybai mums mažiau (t.y. 10 kartų mažiau nei pagaminame!) bereikia energijos, taigi esančių šiluminių elektrinių galingumų pakanka ir ilgai pakaks gamybos vystymosi atveju. Per tą laiką būtina ir galima įsisavinti alternatyvias energijos gavybas. Pirmoje eilėje - Žemaitijos terminius vandenius. Tai sudaro 10-15 proc. viso mūsų elektros poreikio, be to - sumažintų teršimo nuošimtį. Galime sėkmingai vystyti mažųjų elektrinių (hidro) projektus. Tai sudarytų antrą tiek. Didžiausią - iki 50 proc. - naudą energetikoje duotų - energijos taupymas. Tik paminėtos alternatyvos garantuotų pusę visos šiandien reikalingos energijos. Tad ką bekalbėti apie veltui pūvančią miškuose medieną, biologines dujas ir t.t.

Akivaizdu, kad turime išeitį, padeda kaimynai, todėl privalome likviduoti katastrofą grąsinantį, tik Rusijai ekonomiškai ir politiškai naudingą Ignalinos AE, bei orientuoti Respublikos energetikos pramonę Lietuvai naudinga linkme, tuo pačiu garantuojant mūsų tautos saugumą. Akivaizdu, kad tiek praeityje, tiek ir dabar didesnę dalį pagaminamos elektros energijos Lietuva eksportuoja. Kadangi respublika neturi kuro resursų, tai skolų sąskaita bei milijonus kainuojančios techninės kaimynų pagalbos dėka vystyti (Nukelta į 6-tą psl.)

ADELAIDĖ

Gražaus Amžiaus sukaktis

Tai buvo mūsų Lietuvių Bendruomenės, mūsų šv. Kazimiero Lietuvių Parapijos, Lietuvių Katalikių Moterų Draugijos narės, "Lituania" choro, šv. Kazimiero bažnytinio choro dainininkės Uršulės Jucienės gražaus amžiaus sukaktis.

Gegužės 30 d. 8:30 val. ryto šv. Kazimiero lietuvių bažnyčioje klebonas kun. Juozas Petraitis aukojė šv. Mišias Uršulės Jucienės padėkos intencija. O 31 d. jos gimimo dienoje 2 val. po pietų Jucių vaikai ir anūkai suruošė puotą - pagerbimą savo mylimai mamytei - močiutei.

Šv. Kazimiero lietuvių parapijos salėje spalvingai, jaunatviškai, balionų ir gėlių puokštelėmis papuošti stalai, paruošti šalto ir šilto maisto stalai. Seimininkauja jų šeimos jaunimėlis. Malonumas tėveliams. Pobūvį pravedė V.Baltutis, vaizdingai nušviesdamas Uršulės gyvenimo vingius.

Suvalkijos sostinėje Vilkaviškyje 1922 m., gegužės 31 d. Jono ir Marijos Šermukšnių šeimoje gimė mergytė Uršulė Šermukšnytė. Kokia graži pavardė, rodos ir matai kūdikėlių - mergytę lopšelyje raudonais skruosteliais, lyg šermukšnės uogelės.

Vaikystę ir jaunystę Uršulytė praleido Suvalkijoje. Karui siaučiant, bėgant nuo komunistų, atsirado Vokietijoje, o 1949 m., jau ištekėjusi su vyru Vladu Keršiu pasiekė Australiją. Kūrėsi, augino dvi dukreles: Marytę ir Virginiją, bet neilgai džiaugėsi gyvenimu, pačiame kūrimosi laikotarpyje mirė Uršulės vyras Vladas. Buvo sunkus gyvenimas su dviem dukrelėmis.

Atvykus iš Tasmanijos Anicetui Juciui, Uršulė ir Anicetas gražiai sutarė ir susituokė. Sukūrė mylinčią, gražią, lietuvišką šeimą. Gimė dukrelė Jūratė ir sūnelis Eduardas, o dabar jau yra 6 anūkeliai.

Rūpestingas ir darbštus šeimos tėvelis Anicetas ir judrioji, veiklioji mamytė Uršulė savo gyvenimą skiria ne tik šeimai, bet ir Lietuvai, lietuviybės išlaikymui Australijoje. Ji visur įsitraukia, padeda visam, kas lietuviška, visur suspėja savo pagalba, savo sugebėjimais. Myli giesmę, dainą. Su daina buvo Lietuvoje.

Pripiltos šampano taurės. Sugiedojome "Valio, Ilgiausių Metų".

Kun. klebonas palaimino vaišių stalą. Skaniai valgėme gražiai paruoštą maistą.

V.Baltutis paskaitė gautus sveikinimus, kurių buvo daug ir iš visur: iš Adelaidės, Melbourne, Amerikos - nuo krikšto dukrelės, iš Lietuvos - Vilniaus, tetos iš Vilkaviškio ir daug kitų. Pasveikino ir savo šeimos vardu.

Dalyvavo virš 60-ties asmenų.

Žodžiu sveikino: anukė Audra Verbylaitė, atvykusi iš Melbourne. Labai gražiai dėkojo močiutei. Sveikino savo mamytės,

visų vaikų ir anūkų vardu brangią, mylimą, juos visus begaliniai mylinčią mamytę - močiutę. Gražiai pasakytas lietuviškas žodis, išgirstas iš jaunuolio lūpų mums tai didysis džiaugsmas - didžiausia dovana.

Sveikino Lietuvių Katalikių Moterų D-jos pirm. S.Vasiliauskiene, įteikė dovanėlę. Šv. Kazimiero bažnytinio choro ir Lituania choro vardu V.Opulskis, Nemyra Stapleton ir Jonas Pocius, įteikė dovanas ir abiejų chorų vardų įrėmintą sveikinimą su Sukaktuvininkės nuotrauka tautiniuose rūbuose.

V.Opulskis pasiūlė padainuoti Uršulytės mylimą dainelę, kurią ji visada praveda. Ji ir ši kartą pravedė akordeonu pritariant A.Savickui. Kun.

klebonas palinkėjo, kad visi čia susirinkę būtų gerais draugais, kad Dievo palaima lydėtų visus.

V.Baltutis pasakė, kad čia gera, malonu ir būsimė, dainuosime ligi 12 val. Gėrėme kavutę su skaniais tortais. Akordeonu ir armonikėle švelniai pritariant A.Savickui, po kelių dainelių pasveikino buvęs Pensininkų pirm. E.Dukas ir K.Kaminsks.

Tarp dainų buvo ir staigmenų. Anūkai atnešė sukaktuvinį tortą, Uršulė užpūtė žvakeles. Jaunimas užtraukė "Happy Birthday" kaip jiems įprasta. Visi sudainavome "Ilgiausių Metų".

V.Baltutis prašė pagroti seną lietuvišką šlagerį iš jaunų dienų, o paskui linksną valsiuką

ir pakvietė pašokti Uršulytę ir Anicetą - Jucius. Juodu taip gyvai, gražiai, jaunatviškai šoko, abudu besišypsodami. Susigundė ir kiti pašokti su savo žmonelėmis.

Ir mūsų Sukaktuvininkė tarė žodį. Dėkojo savo šeimai - vyrui, vaikams, anūkams, kun. klebonui, artimiesiems, draugams, bičiuliams ir, jai paprašius, visiems susirinkusiems į šią sukaktį sugiedoti "Valio, Ilgiausių Metų". Jos kalba buvo labai jautri, nuoširdi, net jaudinanti.

Buvo malonu, jauku, visi tokie artimi. Esame giliai dėkingi Uršulytei, jos vyrui ir jų jaunimėliui.

Gyvuokite ilgiausius metus Dievulio globojami, gėriu apdovanojami.

Lietuva brangi šalele, visados aš

Tavo,

Vis tik prie Tavęs širdelė, Tu Tėvnyne mano.

(Žodžiai Vydūno)

S.P.

Melbourno Lietuvių Klubo pranešimas

Pasibaigus šiems finansiniams metams jau vėl atėjo laikas papildyti Lietuvių Klubo valdybos narių skaičių. Būtų labai džiugu, kad (bent dalinai) sugebėtume sudaryti valdybą iš jaunesnės kartos atstovų, nes pirmosios kartos darbingumo metai yra jau riboti. Tačiau, nereikia manyti, kad mūsų Klubo ateitis yra tamsi ir juoda. Melburno jaunimas aktyviai dalyvauja Klube vykstančiuose parengimuose (tikai ne tuo pačiu laiku, kuomet čia lankosi vyresnioji karta). Jaunimas surengia savo vakarus su grynai savo muzika, kuri vyresniosios kartos žmonėms dažniausiai yra nesuprantama ir per daug triukšminga. Klubas vėl yra pilnas jaunimo šeštadieniais, kuomet p.Dalia Antanaitienė praveda tautinių šokių repeticijas. Net neretai matosi ir iš Lietuvos neseniai atvykusių veidų. Valdyba yra dėkinga poniai Daliai Antanaitienei už jos daugelio metų darbus, jos energiją ir sugebėjimus pritraukti jaunimą į Lietuvių Namus.

Šiais metais bandėme atlikti pagrindinius Klubo remonto ir Klubo apsaugos (safety) darbus ir taip pat bandėme dalinai pakeisti dekoracijas. Mūsų pramatyti remonto - priežiūros darbai tai nėra bandymas atstatyti seną pastatą iš naujo. Norime, kad pastatas išliktų patenkiname stovyje dar 5-10 (gal dar 15 metų?). Po to jau Klubas turėtų būti perimtas sekančios kartos (ar kartų?) ir, jie nuspręstolimesnė Klubo ateitį. Sekančiais metais užbaigsime būtinus pastato priežiūros darbus ir apsvaistysime Melburno Lietuvių Klubo artimos ateities galimybes. Pastatas sensta, didėja remontų kainos. Atrodo, kad reikalui esant, dar yra galimybių padidinti Klubo pajamas, išnuomuojuant dalį mažai naudojamų Klubo patalpų. Žodžiu, padėtis nėra be išeities.

Klubo pastatas verčia remonto). Kai baigsime remontuoti ir perdažyti bent koridorių, tai atsiras ir dalis įprastų dekoracijų ir virš minėti mūsų tautos istorijos vaizdai.

Melburno Lietuvių Klubas yra visos mūsų bendruomenės centras, kur mielai priimame visus melburniškus ir jų svečius ir kur randa vietos visos mūsų organizacijos. Dabartinis Klubo pastatas buvo nupirktas 1965 metais už 14,5000 svarų. Dabartinė Klubo sklypo vertė yra virš trijų milijonų dolerių. Užsidariusi klubui dėl stokos narių ar stokos kandidatų į valdybą mes turėtume didelį socialinį ir materialinį nuostolį. **Visi Melburno bendruomenės nariai turėtų jausti pareigą tapti ir Klubo nariais.**

Dabar, kaip jūs žinote, mes esame prišti prie Commonwealth Corporation įstatymų, kurie palyginant su kitais įstatymais, gan griežtai apriboja mūsų ateities galimybes. Tačiau yra ir kitų žymiai platesnių ateities pasirinkimų, apribotų kitokiais įstatymais su kuriais mes taip pat turime pareigą susipažinti.

Tokių klausimų apie Klubo ateitį iš viso gal būt dar nebūtų keliama, jeigu dauguma Melburno Lietuvių Klubo narių jau nebūtų priartėję prie 70-80 (ar net ir daugiau) metų amžiaus. Savaimė kyla klausimas - kas bus po to? Visų pirma, tai žymiai sumažėtų narių skaičius, nes antrosios kartos atstovų Klubo narių tarpe dabar nėra daug. Kur jie dingę? Malonu, kad bent trečiosios kartos jaunimas jau pradėjo rūpintis Klubo ateitimi ir įsirašo į Klubo narių eiles. Tačiau jie yra dar per jauni ir jų yra per mažai, jie dar studijuoja ir ruošiasi gyvenimui. Jų lauksime Klubo valdybos narių tarpe artimoje ateityje.

Todėl valdyba ir kreipiasi į

(Nukelta į 6-tą pl.)

Po pasaulį pasižvalgius...

SAN CRISTOBAL

Andes kalnai išvažiuavus iš Mendoza

Alė LIUBINIENĖ

Po stiprių pusryčių, mes nuėjom į Augustinę gatvę. Tos gatvės šlavikai jau buvo pradinę ir matėm kai kurias krautves atsidarant. „Artesania Faba“ (meno turgavietė) gale šios gatvės dar tebebuvo tuščia. Šita vieta tikrai atgyja vakarop, kai gamtovaizdžių ir portretų tapytojai išsidėsto savo meną patvoriais, ir aplink save, pardavimui.

Kiti, pasidėję paruoštas drobes tapybai, šnekučiuoja su praeiviais juos tapydami. O dar kiti, pasidėję didelius lakštus popieriaus ant plytomis grįstos gatvės, pašo įdomius, modernišką stiliaus paveikslus. Tik vakar, susidomėję mudu su Algiu stebėjome juos skoningai derinant paveikslų spalvas, kuriuos užbaigė mums dar bežiūrint.

Pavasario saulė darėsi vis karštesnė, ir kol pasiekėm Mapocho upę, jau buvom tiek pavargę, kad norėjosi pailsinti kojas.

„Gal pasiimkim taksi? Labai aukštai reikės kopti į tą kalną. Ką tu manai?“ aš garsiai pagalvojau, žiūrėdama į Nekaltosios Marijos statulą ant kalno viršūnės.

„Fiddlesticks... Mes galim nueiti ir pėsčiom... Negi neatsimeni ką vakar mums vadovė sakė, kad norint geriausiai pamatyti Santiago, reikia jį apeiti pėsčiomis,“ Algis mane sugėdino.

Ir taip, atsigavę po puoduko juodos Chilės kavos, nusprendėm toliau keliauti pėsčiom į San Cristobal.

Pakeliui užėjom į Santiago zoologijos sodą, kuris randasi to kalno papėdėje. Ten vaikštinėjom terasomis nuo bezdžionių narvo iki tigrų, atsidurdami prie laukinių, klegančių žasų. Algis domėjosi Pietų Amerikos gyvatėmis ir driežais, kurie slapstėsi nuo karštos saulės po gulinčiais rąstais. Ir taip pasiekėm keltuvą, vežantį turistus į kalno viršūnę prie Šventos Panelės Marijos statulos, kuri stovėdama ten laimina Santiago miesto gyventojus.

Bet kai norėjom nusipirkti keltuvo bilietą, radom kasą uždarytą. Tokia jau buvo mūsų laimė, ir taip nepasiekę statulos, susiradom takelį vedantį žemyn nuo kalno. Einant juo, prieš mūsų akis atsidarė Santiago panorama,

užpildyta moderniais cemento ir raudonų čerpių stogais, ant kurių sedėjo, lyg patupdyti, pažaliavę variniai bokštai ir bokšteliai. Grožėdamosi miesto vaizdais, žvilgtelėjau link Andes kalnyno, bet kadangi buvo vidurdienis, rudų dūmų migla jau turėjo juos prarijusi.

Abiejose takelio pusėse bujojo žydinčios laukinės gelės: baltos ramunės, oranžinės Californijos aguonos ir ružavi bei raudoni kaktusai. Pakeliui atsisėdom pasilsėti ir pasidžiaugti vaizdais, kurie dar nebuvo dingę už parūdusio dangaus. Aš mėginau atspėti kur yra mūsų viešbutis, ir tik kada Algis man parodė televizijos bokštą, aš atpažinau mūsų viešbučio stogą.

Laiminga su šios dienos išskyla aš skyniau ramunių ir aguonų žiedus vainikui pinti. Užbaigus jį, iškdykavau uždėdama jį ant Algio galvos. Kada pasiekėm viešbutį, jau buvo gan vėlu. Abu buvom pavargę kaip šuneliai. Sekančią dieną nusprendėm praleisti laiką truputi kulturingiau, aplanktant senas bažnyčias, muziejus ir galerijas.

Raudonas, ispanų kolonistų pastatytas bokštas ant keturių šimtų metų senumo San Francisco bažnyčios tebestovi stiprus ir išdidus, primindamas mums garbingą jo pareitį ir katalikų bažnyčios įtaką Chiles istorijoje. Meniška ir kruopščiai išdabintos zakrastijos durys, vieno iš garsiųjų ispanų skulptorių, liudija ir šiandieną tos bažnyčios įtaką ir jos kultūrą.

Šalimais užtikom „Museo de Arte Colonial – San Francisco“. Vaikščiojant po jį ir apžiūrint istorinius bažnytinius eksponatus ir religinius paveikslus, nebuvo sunku susidaryti nuomenę kokią tais laikais turėjo dižiulę galią šitam krašte katalikų bažnyčia ir kaip prabangiai tada gyveno Dievo tarnai.

Kita įdomi vieta buvo „Biblioteca Nacional“, kurioje randasi Chilės istoriniai archyvai. Bet su mūsų silpna ispanų kalba, nebuvo įmanoma juos pilnai įvertinti.

„Museo Historico“ radome indėnų praeities palaikus, nuslėptus nuo ispanų kolonistų ir vėliau vietinių archeologų atrastas iškasenas. Ten taip pat galėjom pasigrožėti puikia spalvotų ispanų kolonistų rūbų kolekcija.

Viename kambaryje

užėjom maketą, kuris vaizdavo senovės turtinųjų „conkvistadorų“ gyvenimą tais laikais. Ten sedėjo dvi jaunos moterys grojančios smuku. Abi gražiai apsirengusios su baltomis, išsiuvinėtomis ir apmegztomis satino suknelėmis, o priešais jas lankstėsi basos indėnės tarnaitės, aprenktos paprastais marškoniais rūbais. Vyrai dėvėjo baltus marškinius, aptemptas kelnės ir juodus, išsiuvinėtus švarkus, o vyresnio amžiaus moterys nešiojo juodas, išmegztas sukneles, surauktas nuo liemens. Kituose kambariuose radom primityvaus indėnų meno ir garsių Chilės menininkų paveikslų.

Sekantys buvo „Museo Nacional“, „Museo de Bellas Artes“ ir taip toliau. Kiekvienas iš jų buvo pripildytas įvairiais praeities eksponatais ir kitokiais įdomiais istoriniais dokumentais, bet kadangi ten praleidom tik trumpą laiką, mes nepajėgėm visko apžiūrėti ir prisiminti.

Paskutinę dieną būnant Santiago mes išėjom tik pasivaikščioti po miestą. Staiga iš „Plaza de Armas“ išgirdom garsiai grojant dūdų orkestrą. Kai priėjom arčiau, mes pamatėm „karabineris“ žygiuojant koją kojon pagal karišką maršą iš prezidento rūmų į priešais esančią didelę aikštę.

„Kas čia dabar darosi?“ šiurpas perbėgo man per nugarą, kai prisiminiau okupantų armijas žygiuojant per Lietuvos kraštą.

Bet ir šį kartą mano smalsumas laimėjo. Tuoj bėgau daryti jų nuotraukos. Greitai prie manes prišoko uniformuotas vyras, pareikalavo mano foto aparato, ir nufotografavęs mane, gražino kamerą atgal.

„Kodėl tas žioplis „karabineri“ norėjo nutraukti mane?“ aš urzgiau Algiui.

„Brangioji, jis tik norėjo patikrinti ar tavo kameroje nėra užmaskuoto revolverio“, jis pasijuokė iš manes.

Teisybė... Čia dar nėra visai ramu... Atsiminiau, kad dar tik vakar matėme moteris vaikščiojant po miestą su plakatais, kuriuo reikalavo gražinti generolą Pinochet į Chile, kad galėtų būti teisiamas už praeities nusikaltimus.

(Bus daugiau)

Melbourno Lietuvių Klubo pranešimas

(Atkelta iš 5-to psl.)

mūsų narius prašydama prisidėti prie Klubu išlaikymo - administracijos darbų. Klubu metinis susirinkimas šiais metais įvyks 21-mą rugsėjo. Kandidato pareiškimas turi būti valdybai pristatytas (su visais parašais) ne vėliau, kaip 21-mą rugpiučio. Po to valdyba dar turi paruošti balsavimo lapelius su kandidatų pavardėmis ir juos išsiuntinėti Klubu nariams kartu su visais kitais pranešimais.

Kandidatai privalo

ŽODŽIO GALYBĖ

(Atkelta iš 1-mo psl.)

Derlingos ir nederlingos žemės įvaizdžiais vaizduojamos dvi žodžio klausytojų grupės: vieni priima Jėzų, kiti jį atmėta. Kodėl Jėzus prabyla palyginimais? Jis pats yra įsikūnijęs Žodis, todėl žodis ypač turtingas ir prasmingas, jis nesileidžia įspraudžiamas į formules. Dievo karalystės neįmanoma įsprauti į apibrėžimų lentynas. Dieviškąją tikrovę galima išreikšti tik per simbolius ir palyginimus, kurie ne riboja, o veikiau atveria minčiai erdvę. Kiekvienas Jėzaus palyginimas yra klausimas, nukreiptas į mūsų sąžinės gelmę. Jis kreipiasi į mus: „Ar mes esame priimanti, derlinga dirva, ar bevaisė, atmetanti žemė?“

Nepakanka vien klausytis žodžio, reikia stengtis jį suprasti, įveikiant daugybę kliūčių. Piktasis priešas nepasitenkina vien pasėdamas kviečiuose raugį (Mt 13, 25). Jis siekia visiškai išrauti Dievo žodį ir žmogaus širdies. Tai žinodamas Jėzus prideda prašymą prie savo išmokytos maldos: „Gelbėk mus nuo pikto“. Kita kliūtis yra patys žmonės, linkstantys nuslysti paviršiumi, pasiduodantys pasaulio rūpesčiams, turto apgaulėms - dalykams, kurie užgožia Dievo žodį.

Tačiau tas, kuris išgirsta ir priima, „duoda vaisių“. Iš esmės palyginimas apie žodį yra palyginimas apie tikėjimą. Tai kasdienė drama, stengiantis derinti savo gyvenimą su Evangelijos reikalavimais. Maitindamiesi Dievo žodžiu mes įstengiame duoti maisto ir kitiems.

„Bažnyčios Žinios“

PAGAL JURGĮ IR KEPURĘ

(Atkelta iš 5-to psl.)

energetiką Rusijos naudai neracionalu nei politinė, nei ekonomine, nei ekologine prasme. Tai žino visi, tik ne Lietuvos piliečiai.

Žinoma, kad pusė tiesos - blogiau už melą. Lietuvos visuomenė nežino Ignalinos AE politinių, ekonominių ir socialinių bėdų aspektų. Tuo naudojasi politikieriai ir savo reitingų kėlimui net planuoja referendumus, nes tikisi pusėtiniais skaičiais, išpūstom AE uždarymo kainom bei elektros brangimo grėsmė apgauti rinkėjus. O tuo tarpu tereikia žinoti vien vienintelį skaičių - pilną, kurio, deja, nėra. O uždarius atominę - visgi laimėsime nors tiek; nebedidės mūsų skolos.

O iki šiol padarytas skolas turės mokėti mūsų vaikai ir vaikų vaikai.

susipažinti su valdybos narių pareigomis, nes tik tokiu atveju sugebės pilnai pareigas atlikti. Pareigų sąrašus ir pareiškimus, sutinkate tapti kandidatu, galite gauti kreipdamiesi pas Baro Vedęją. Algis Kairaitis

IŠ MŪSŲ PARAPIJŲ

Brangūs bičiuliai lietuviai Australijoje,

Viešnage mano pas Jus man buvo tokia maloni ir praturtinanti patirtis, kad ilgą laiką ieškojau tinkamų žodžių jai išreikšti, bet ir dabar dar vis nerandu tų žodžių... Tačiau žinokite, kad išvykau su širdimi kupina džiaugsmo, kad Jūsų tarpe galėjau patirti tiek daug tikros nuoširdžios meilės, tikro ir smagaus lietuviško svetingumo bei vaišingumo ir likau giliai padėtas testis mano kelyje, bandant padėti neturtingam ir apleistam jaunimui, Lietuvoje ir Afrikoje.

Ačiū kiekvienam iš Jūsų, kurie paaugojote man savo brangaus laiko, ačiū už Jūsų nuoširdų artumą per visą mano kelionės laiką, ačiū kiekvienam, kurie dosniai paaugojote savo meilės / pinigų pagalbos reikalingam jaunimui ir vaikams!

Dar nepraėjo daug laiko nuo mano apsilankymo nuostabioje Australijoje, bet jau pasiilgau Jūsų visų ir pradėtu planuoti, kada vėl galėčiau atsirasti Jūsų tarpe...!?

Tuo tarpu tęsiu savo išsipareigojimus ir Afrikoje ir Lietuvoje, bet vis labiau pradėtu angažuotis Žemaitijoje, kur ant buvusių senelio žemių po truputį

auga prieglobstis neturtingam ir pagalbos reikalingam jaunimui. Jau stovi nameliai jaunimo susitikimams ir stovykloms vasaros metu, bet greitai laiku tikiuosi atsirasti ir ekologinis ūkis bei eilinių amatų dirbtuvėlės - staliorystės, šaltakalvystės ir automechanikos.

Turiu prisipažinti - tam visam lėšų nėra! Bet yra daug gerų žmonių bei bičiulių, kurie pasitiki ir tiki gerumu, kaip ir Jūs, tad ko abėjoti - bus įvykdyta, kas gali tarnauti kitų žmonių, reikalingų pagalbos, šviesesniai ateičiai, ypač jaunimo.

Nuoširdžiu prisiminimu ir malda linkiu Jums visiems užtektinai sveikatos, geros nuotaikos ir ištikimos Dievulio palaimos!

Nuoširdžiai,
Kun. Hermanas Šulcas

"Tėviškės Aidams" aukojo

50 dol. S. Ribačiauskienė.
Dėkojame už auką.

"T.A." Administracija

Gyvojo Rožančiaus būrelis liepos mėn. meldžiasi, kad Lietuvos kankiniai teiktų stiprybės visiems lietuviams veikėjams.

PATIKSLINIMAS!

Labai džiugu, kad lietuviai skaito lietuvišką spaudą, per kurią daug ką sužinai, net žmogus prisikelia iš numirusių.

Man rašant "T.A." laikraštyje, Nr. 13 "Lietuvių dešimtukas į Geelongą" buvau įtikintas, kad Romas Teizeris gyvenęs Melbourne jau seniai pasitraukė iš mūsų tarpo, bet man būnant Melbourne 16-06-2002 buvęs jo kaimynas mane apšvietė, kad Romas Teizeris dabar gyvena Adelaidėje ir pakankamai stiprus. Didelis ačiū kaimynui už malonią žinutę, o kai būsiu Lietuvių Dienose Adelaidėje bandysiu aplankyti.

Juozas Gailius

PRANEŠIMAS

Salemonas Kuzmiokas, žinomas ir kaip Solomon Kuzmickas, mirė 1998 m. liepos 27 d. Parkville, Melburne, sulaukęs 71 metų.

Kiek man yra žinoma, jis gimė 1927 m. balandžio 20 d. Lietuvoje, Vinco Kuzmioko ir Elizabetos Kuzmickas šeimoje. Į Australiją atvyko iš Vokietijos 1948 m. rugsėjo 29 dieną.

Jeigu kam nors yra žinoma bet kokia informacija apie Salemoną Kuzmioką, prašome pranešti Andriui Žilinskui telefonu 9819 5515.

A. Žilinskas
Garbės Konsulas

A.†A. LIUCIJAI SAMSONIENEI

mirus, jos vyrą Gediminą, ilgus metus dainavusį Dainos Sambūrio chore, sūnų Raimondą ir artimuosius skaudaus išsiskyrimo valandoje giliai užjaučiame ir kartu liūdime.

Dainos Sambūrio choristai, dirigentė Birutė ir akompanuotoja Zita

A.†A. LIUSEI SAMSONIENEI

mirus, nuoširdžiai užjaučiame skausme ir liūdesy jos vyrą Gediminą, sūnų Raimondą, seserį Lydią, brolių Eugenijų, bei jų šeimas ir liūdime drauge.

Juozas ir Elena Perlibachai

Liepos mėn. šventės, sukaktys ir tikros istorijos

2-9 Švč. Mergelės Marijos apsilankymo atleidai Žemaičių Kalvarijoje.

7 Sukanka 430 metų, kai mirė (1572) Žygimantas Augustas, Lietuvos didysis kunigaikštis ir Lenkijos karalius. Gimė 1520 m.

10 Septyni broliai miegantys. Šv. Septyni broliai ir jų motina Felicita

16 Škaplierėna. Švenčiausioji Mergelė Marija Škaplierinė.

26 Prinokimo šventė. Šv. Ona

Melbourn Socialinės Globos Moterų Draugijos pirmininkę

Jonę Žalkauskienę

Nuoširdžiai sveikiname su Order of Australia Medal (OAM) apdovanojimu skirtą už jos nuopelnus ir pasiaukojimą Lietuvių Bendruomenei, ypač jos vadovaujamai draugijai, ir linkime geriausios sėkmės ateityje.

Melbourn Lietuvių Katalikių Moterų Draugija

Motinos Dienos minėjimas Melbourne 2002 m.

Sekmadienį gegužės 12-tą dieną Melburno Lietuvių klube skaniai pietus pavalgę, visi susirinko salėje pažūrėti Motinos Dienos minėjimą. Dalia Didžienė, Lietuvių parapijos mokyklos vadovė įdomiai ir įvairiai paruošė programą. Kunigas Egidijus sukalbėjo maldą ir tai prasidėjo popietės pasirodymais.

Jauni pranešėjai, Ramuna Sadauskaitė ir Martynukas Didžys, pirmiausiai pristatė dainavimo grupę "Tembras", kurią sudaro Birutė Kymantienė su trim dukrelėmis ir Rita Mačiulaitienė su savo dviem dukrom.

Po bendruomenės valdybos

Nesąžiningi žmonės - didžiausia visuomenės nelaimė. Per juos pajuntamas viską ardantis, prieš visokį gerį kovojantis šėtono alsavimas.

Kan. J. Grubliauskas

žodžio, pasirodė darželio grupė kartu su pirma klase. Aidas Žilinskas eilėraščių padėklamavo ir paskambino pianinu, o Judrina Kymantaitė drąsiai padainavo porą dainelių.

Patarlių ir priežodžių skaitymu mus pradžiugino Ramuna, Martynukas ir Darius. Taip pat visus pralinksmino "Malūnėlio" ir "Gintarėlio" tautinių šokių grupės, kaip visados gražiai paruoštos p. Dalios Antanaitienės - ačiū Dalia!

Toliau matėm vaidinimus, girdėjom juokus ir pianino skambinimus, ir kaip visada, koncertas užbaigtas su malda "Marija, Marija".

Dėkojame p. Daliai Didžienei ir visiems mokytojams, kurie suorganizavo puikų minėjimą, o ypač dėkojame jauniems, entuziastiškiems dalyviams.

L. Pranckūnienė

PATIKSLINIMAS

"Tėviškės Aidų Nr. 14 (birželio 26 d.) 7 psl., "Aukotojų, paremti partizaną Klemensą Širvį sąrašė praleistos dvi pavardės: S. Ribačiauskienė aukojo 100 dol. ir S. Sikorskis aukojo 10 dol.

Už įsivėlusią klaidą atsiprašome.

"T.A." Redacija

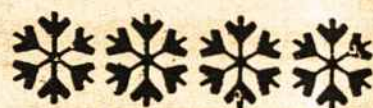
oooOooo

Tuo pačiu noru priminti, kad dar 2001-metų kovo mėn. buvusiam partizanui Klemensui Širviui buvo surinkta ir pasiųsta p. A. Merūnui Adelaidėje 365 dol. Jis tuos pinigus persiuntė K. Širviui Lietuvoje.

Tuo laiku gautomis klaidinančiomis žiniomis apie partizaną K. Širvį, paimitomis iš KGB bylų, dauguma aukotojų nenorėjo skelbti spaudoje.

Tuo laiku Klemensui Širviui paremti aukojo - 100 dol. J. Šneideris; 50 dol. Anon; 25 dol. Z. Augaitis; po 20 dol. B. Prašmutaitė, E. Šidlauskas, R. Šmitas. Po 10 dol. J. Bruožis, V. Bosikis, J. Budrys, T. Jurgelaitienė, B. Kaminskas, V. Lazauskas, J. Leknius, St. Oetterli, V. Savickas, O. Samulienė. Po 5 dol. P. Dargis, A. Miškinis, S. Pikelienė, J. Simutienė, V. Šukevičius, J. Vaitkus.

Klemenso Širvio vardu dėkoju aukojusiems E. Šidlauskas

MELBOURNO LIETUVIAI PRISIMINĖ IŠVEŽIMŲ TRAGEDIJĄ

Baisiausiąją mūsų tautos tragediją, kai per dvylika metų, tarp 1941 ir 1953, sovietai nužudė arba išvežė šeštadalį Lietuvos gyventojų, Melbourne lietuviai paminėjo šių metų birželio 16 dieną, sekmadienį. Prieš pietus lietuviškose pamaldose Marijos Jūrų Žvaigždės bažnyčioje, organizacijos dalyvavo su vėliavomis, ir Parapijos klebonas, kun. Egidijus Arnašius, savo pamokslu kalbėjo ištremimų tema. Nors jis pats per jaunas, kad būtų patyręs minimus įvykius, savo pamokslę, ir vėliau per invokaciją Lietuvių Namuose įvykusiame minėjime, jis palietė klausytojų širdis savo giliu tos mūsų visų tragedijos supratimu. Jis pažymėjo, kad po visų išgyventų kančių ir netekties, Lietuva visgi išliko, ir sulaukė laisvės, už ką dėkojame Dievui. Parapijos choras gražiai giedojo per Mišias, o paskutinė giesmė buvo Tautos Himnas, kuriam pritarė visi.

Melbourne lietuvių apylinkės valdybos surengtas minėjimas vyko po pietų, Lietuvių Namų Koncertų salėje. Sceną puošė tautine juosta padengtas staliukas, ant jo sidabrinė žvakidė su trijom juodom žvakėmis. Australų ir lietuvių tautinės vėliavos buvo įneštos ir pastatytos fone. Publikos buvo kiek mažiau, negu paprastai, greičiausiai todėl, kad dalis meburniškių kaip tik šiuo metu buvo išvykę gastrolėms į Lietuvą. Tad buvo džiugu, kad vietinių lietuvių gretas truputį papildė kontingentas tautiečių pasamdytu autobusiuku atvykusių iš Geelongo. Minėjimą atidarė ir pranešinėjo Apylinkės valdybos vicepirmininkas, Rimgaudas Šližys. Pirmiausia kvietė kun. Egidijų Arnašius Invokacijai. Tada, garbės konsulas, A. Žilinskas, suglaustai apibūdino suakties istorines aplinkybes ir svarbą.

Pagrindinis prelegentas - svečias iš Tasmanijos, gerbiamas Algirdas Taškūnas, Lietuvos Studijų Sambūrio Tasmanijos universitete leidžiamo metinio žurnalo "Lithuanian Papers" redaktorius. Savo kalboje jis priminė, kad nors pirmi išvežimai įvyko jau prieš pusę šimtmečio, mūsų tarpe tebėra gyvų liudininkų, kurie matė, patyrė ir niekada neužmirš, kas įvyko. Todėl, nors pasaulis gal ir nusigrėžė nuo mūsų tragedijos, mes patys turime nuolat kelti aikštėn mūsų tautai padarytą "kruviną neteisę". Labai svarbu, kad gyvieji liudininkai

perduotų savo vaikams savo žinias ir patirti, kad šie taip pat suprastų ir niekad neužmirštų, kokia neapsakomai baisi ir milžiniška tragedija tai buvo mūsų tautai.

Prelegentas papasakojo, kaip jo paties tėvą išvežė į Sibirą, kur jis koncentracijos stovykloje mirė badu, nežinodamas, už ką jam sąžiningam ir doram lietuviui, teko tiek kentėti, ir nežinodamas savo šeimos likimo. Tėvo ir kitų tremtinių lavonus sumetė į seną anglių kasyklos šachtą, ir ant tos vietos pastatė daugiaaukščius butus. Čia prelegentas pacitavo Kazio Bradūno jaudinantį posmą iš eilėraščio *Tremtiniui tėvui*.

*Senas tėve, jeigu tu užgestum
Ne ant mūsų rankų, ne savuos
namuos,*

*Kur berastum savo vargūi prasmę
Be lietuviškų kapelių šilumos...*

Jis pabrėžė, kad nors išvežimai pagimdė daug didvyrių, buvo ir daug išdavikų. Išvežimams sąrašai buvo ruošiami jau virš metus laiko iš anksto, o tame darbe okupantui talkininkavo lietuviai išdavikai, jų tarpe ir nemažai Lietuvos žydų. Prelegentas apgailėjo, kad tie išdavikai dar nepatraukti atsakomybėn. Apgailėjo, kad tylėjome, neprotestavome, kai net tokio didelio masto tautos nusikaltėliai, kaip Raslanas ir Duchanskis, iš Lietuvos netrukdomai išvyko pasislėpti Rusijoje ir Izraelyje. Apgailėjo ir, kad tylime šiandien, kai mus apšaukia žydšaudžiais, nors mes patsy nukentėjome ir nuo sovietų, ir nuo nacių. Užmirštama, kiek daug žydų lietuviai, su didele rizika, išgelbėjo nuo nacių. Prieš patirtas skriaudas lietuviai daugumoje reagavo ne kerštaudami, kaip šių dienų savižudžiai sprogdintojai, o malda ir gerumu. Lietuviai per tuos baisius laikus atliko šimtus tūkstančių didvyriškų darbų.

Prelengtas išvardino ir apibūdino dar eilę kitų sovietų okupacijos ir išvežimų pasekų, kurios šiandien tebesiplečia ir ēda mūsų tautą, būtent sugriautas Lietuvos žemės ūkis, žmonių suskaldymas, juose įdiegta baimė, jų tarpe atsiradęs godumas, pasvydas, pagieža, šmeižimas, piktumas.

Jis ragino tautiečius vesti "žodžių karą" prieš neteisę ir šmeižtus, o ne tylėti kaip pelės, kai pasirodo lietuvių šmeižiantys straipsniai. Pasiūlė įvairius protesto ir teisybės skleidimo būdus. Pavyzdžiui, mūsų valdybos turėtų greitai ir stipriai reaguoti į šmeižto per Australijos žiniasklaidą atvejus. Už šmeižtą žiniasklaidą turėtų būti paduota į teismą. Taip pat reikia žinoti, kad viešose bibliotekose yra visokių knygų nukreiptų prieš lietuvių, arba su rimtais netikslumais. Šiuos reikia iškelti į viešumą, pateikti patikslinančius argumentus. Privalome susirūpinti, kad australai sužinotų tikrus faktus apie lietuvių, o jeigu

nėra tinkamų australams prieinamų šaltinių, tai dėl to mes patys kalti. Kadangi savaime niekas nesidaro, prelegentas davė šešis praktiškus pasiūlymus, kaip mums toliau veikti:

1. Paveikime mūsų bendruomenės vadus, kad jie trauktų į teismą žiniasklaidą, kai ši šmeižia lietuvių.

2. Platinkime lietuvišką spaudą anglų kalba, pavyzdžiui *Lithuanian Papers*, užsakydami ją sau ir savo vaikams, draugams, mokytojams, valdininkams ir žurnalistams.

3. Savo vietinėje bibliotekoje paprašykime *Lithuanian Papers* žurnalo, knygos *Leave Your Tears in Moscow*, knygutės *Frozen Inferno*, ir bendrai, knygų apie Lietuvą. Jeigu biblioteka neturi, paprašykime, kad parūpintų.

4. Remkime naujų patikimų knygų leidimą, ypač knygų apie Lietuvą ir lietuvių anglų kalba.

5. Rašykime į laikraščius, dalyvausime radijo "talk-back" programose.

6. Darykime viską, kad išvengtų tolimesnių panašių žmonijos tragedijų, ir kad žmonės išmoktų kartu gyventi, kaip broliai.

Baigdamas, prelegentas padėkojo Lietuvos Studijų Sambūrio Tasmanijos universitete

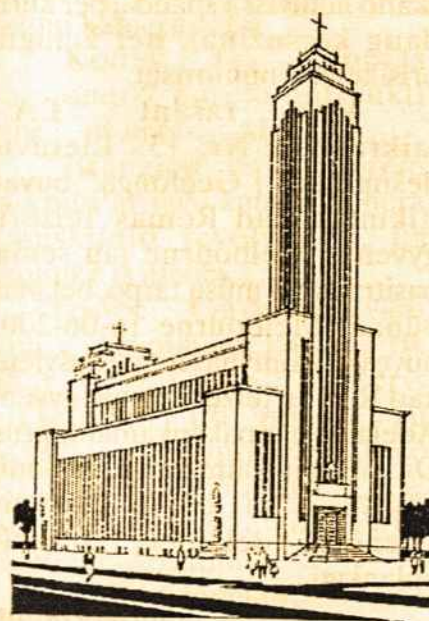
rėmėjams. Jis priminė, kad Sambūrio teikiama stipendija moksliniam darbui lietuviška tema labai geras būdas suinteresuoti ir palaipsniui patraukti į savo pusę vis daugiau Lietuvai draugų.

A. Taškūnui baigus kalbėti, žmonės labai ilgai plojo. Jam buvo nuoširdžiai padėkota už paskaitą, ir įteikta pinigų paremti Lietuvos Studijų Sambūrio darbams - 500 dol. surinktų iš minėjimo lankytojų ir 100 dol. nuo Melbourne Apylinkės Valdybos *Lithuanian Papers* leidimui paremti, o iš ALB Krašto Valdybos 1000 dol. dėl Sambūrio teikiamos stipendijos, bei 500 dol. dėl *Lithuanian Papers*.

Paskaitą sekė neilga, bet progos rimčiai gerai pritaikyta nuzikinė programa. Talengtingasis pianistas Petras Šurna paskambino dar lietuviškoje scenoje negirdėtą kūrinį - vieną dalį iš modernaus prancūzo kompozitoriaus Oliver Messiaen rinkinio *Kūdikėliui Jėzui*. Po to kunigas Egidijus Arnašius padainavo, sau pritardamas gitarą, *Ant manęs dar dangus nusileis*. Šios dainos muziką sukūrė jis pats prie A. Cibulskio Sibiro tremtyje parašytų žodžių. Galiausia buvo sugiedotas Tautos himnas. Buvo galima dar pasilikti salėje, pažiūrėti video filmo *Sugrįžimas*, apie žuvusių tremtinių palaikų grąžinimą į tėvynę.

J.A.

Prisikėlimo bažnyčios atstatymo komitetas dėkoja už aukas

Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios atstatymo komiteto vardu, nuoširdžiai dėkoju Adelaidės lietuvių katalikių moterų draugijai už kasmetinių rinkliavų organizavimą Prisikėlimo bažnyčios - mūsų tautos šventovės atstatymui. Nuoširdus ačiū ir už šiais metais

"Prie apskrito stalo"

Senovės keltų legendose labai reikšmingą vietą užima karalius Arturas - istorinė asmenybė, apie kurią sukurta daug legendų ir literatūros kūrinių. Karalius Arturas mėgdavo puotauti su savo riteriais prie didžiulio stalo. Susirinkusieji

paukotos 4500 dol. pinigų. Tai akivaizdi parama, kuri padėjo sumažinti skolą genrangovinei organizacijai už darbus atliktus dar 2001 m.

Su apgailestavimu informuojame, jog 2002-iems metams neskyrė finansavimo šio neeilinio Lietuvos paminklo atstatymui (nežiūrint to, kad jis įtrauktas į Lietuvos Respublikos nekilnojamojo kultūros vertybių registrą - Nr. 5-243). Dėl šios priežastis nuo š. m. pradžios Šventovės atstatymo darbai nevyksta, nes įplaukos iš žmonių aukų labai sumažėjo.

Pagarbiai
Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios atstatymo komiteto narys

Prof. Vytautas Nezgada

PS Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios atstatymo komiteto a/s litaais 10002254880, a/s valiuta 100342976 AB Hansa banko, Kauno regiono sk. Banko kodas 7300.

kas kartą persėdavo per vieną vietą laikrodžio rodyklės kryptimi, kad nereikėtų ginčytis, kieno vieta šalia karaliaus ar šiaip garbingesnė.

Mūsų laikais "susitikti prie apskrito stalo" reiškia būti visiškai lygiems tarpusavyje. Šis posakis dažniausiai taikomas kalbant apie įvairių valstybių vadovų derybas.

"Po manęs - nors ir tvanas!"

Šie žodžiai priklauso Prancūzijos monarchui Liudvikui XV, kuris tuo norėjęs patvirtinti savo pasiryžimą išsilaikyti soste iki pat mirties. Šiais laikais taip sakoma, norint išreikšti pasipiktinimą trumparegiška, savimeiliška politika.